

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MIGUEL ZAMACOS

ΜΕΤΑ ΤΟ ΞΥΛΟΚΟΠΗΜΑ

Κόντασε να βροδιάσει. Ένα ταξί σταμάτησε στην άκρη του πεζοδρομίου και οι δύο χέρια ανασηθίστηκαν στη λαβή της πόρτας του. Τό ένα από τα χέρια αυτά άνηκε σ' ένα κύριο πολύ παλυντωμένο με ήμισυψηλό, το άλλο σ' ένα έλκισης παλυντωμένο κύριο με μαλακό καπέλλο.

— Έγώ σταμάτησα πρώτος το αυτοκίνητο ! βεβαίως νευρικά ο κύριος με το ήμισυψηλό.

— Μά συγχωρείται. Έγώ το έκομα πρώτος νόημα να σταματήσει.

— Άς είνε, δέν χρειάζονται τώρα συζητήσεις. Πάρω το αυτοκίνητο και τελειώνει.

— Έγώ θά το πάρω.

— Θα τό δοθώ αὐτό, καληάνθρωπε !

Παληάνθρωπε ! ή βροιά αὐτή θύμασε τόν κύριο με τό μαλακό καπέλλο καί χωρίς καθόλου νά σκεφθῆ σήκωσε τό μασκώτιν

Η προσβολή δέν μπορούσε νά μείνῃ χωρίς ἀπάντησι. Τό αἷμα ἀνέβηκε στο σφάλι τοῦ κυρίου ὡσαν εἶδε τό καπέλλο του νά σέρνεται σέ τό πεζοδρόμιο. Τά μάτια του θόλωσαν, ἔσφιξε τίς γροθιές του καί κατάφερε ἕνα δυνατό πτυχήμα σέ τό στομάχι τοῦ ἀντιπάλου του. Τό χτύπημα ἦταν τόσο δυνατό, ὥστε ὁ κύριος με τό μαλακό καπέλλο ἔπεσε ἀνάσθητος ἐπάνω στίς πέτρες. Οἱ περιεργοί ἄρχισαν νά μαζεύονται γύρω τούς. Ένας ἀστυνόμος, πού περνοῦσε τυχεῖως ἀπό καί, πλησίασε ἐπίσης. Καί μέσα σέ μισοκάτοχο τοῦ σουρουλιώματος ἄρχισε μιά θορυβώδης συζήτηση, ὅπως συρβαίνει πάντα σέ τέτοια ἐπεισόδια.

Γιά νά ἐπιναφάρουν στίς αἰσθήσεις του τόν κύριο με τό μαλακό καπέλλο, τόν μετέφεραν σέ τό πλησιέστερο ἀστυνομικό τμήμα καί τόν ἔβαψαν σ' ἕνα κρεβάτι ἐπιστρατεύας, ἐνῶ ἕνας αὐστηρός ἀστυνόμος ἀνέκρινε τόν κύριο με τό σκληρό, ὁ ὁποῖος παρουσίαζε τά πεισοποιητικά του καί προσκαθοῦσε νά ἐξηγήτῃ ὅτι ὁ λιπόθυμος κύριος τοῦχε ἐπιτεθῆ πρώτος.

— Δέν μοῦ φαίνεται νά πηγαίνει καλά, εἶπε λίγο ἀνησυχος, σέ τόν προϊστάμενό του ὁ ἀστυνόμος πού περιποιόταν τό θῆμα. Πρέπει νά καλέσουμε ἕνα γιατρό τίς ὑπηρεσίας...

— Γιατρό ! γιατρό !... Ποῦ νά τόν βροῦμε τέτοια ὄρα.

Ἐνῶ ὁ κύριος ἔφαχνε τά χαρτιά τοῦ κυρίου με τό ήμισυψηλό φώναξε :

— Ἄ...δέν γελιέμαι, εἶστε γιατροί...

— Μάλιστα, ὁ γιατρού Βιρεντελέ, ὁδός Λαφαγιέτ 44.

— Τότε λοιπόν θά κινεῖσθε αὐτόν τόν ἀνθρώπο !

— Τόν ἀνθρώπο πού σήκωσε τό μασκώτιν του νά με χτυπήσῃ ! Δέν πιστεύω !...

— Γιατρού Βιρεντελέ ! ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σᾶς ἀναθέτω νά παρασχεῖτε τίς πρώτες βοήθειες σέ τό θῆμα τίς ἐπιτεθῆσᾶς !

— Κύριε ἀστυνόμῃ, λυποῦμαι πολύ, δέν μπορῶ ὅμως νά εἶμαι συγχρόνως γιατρού καί κατηγορούμενος... Καί ἀφοῦ ἀρχίσατε νά με μεταχειρίζεσθε ὡσαν ἄνοχο—ἀρεσά ἀπότομα μάλιστα—σᾶς παρακαλῶ νά ἐξολοουθήσετε νά με θεωρεῖτε ὡς κατηγορούμενο.

— Ἐλάτε, γιατρού, κινεῖσθε τόν λίγο... Νά συνέλθῃ τοῦλάχιστον ἀπ' τή λιποθυμία... Ἄν τρέξουμε τώρα νά βροῦμε τούς γιατρούς τίς ὑπηρεσίας, ἀσφαλῶς δέν θά τοῦς βροῦμε εἴκοσα. Ἐλάτε λοιπόν, μιά καλή χειρονομία. Τοῦ τήν ὀφείλετε ἄλλως τε.

— Κι' ὅμως μοῦ φέρθηκε πρόσταγμα.

— Ἔστο... Εἶνε ὅμως ὡσαύτο ! ἄφισουμε τόν ἀνθρώπο σέ τέτοια κινήσεις !

Ὁ κ. Βιρεντελέ ὑποχώρησε. Πέρασε σέ τό δικλινῶ δωματίο, ἔβγαλε τό ἐπιναφόρι του, τό ἀπομάκρυνε σέ μιά παρέοια μαζῆ με τό μικρῶ καπέλλο του καί πλησίασε σέ τό κρεβάτι. Ἀφοῦ ἔβλεπε προσεκτικῶς τό θῆμα, ἄρχισε νά τοῦ τρίβῃ τίς κλειδώσεις καί τοῦ ἔκομα μιά ἔνδει σέ τό πόδι.

Ὁ κύριος με τό μαλακό καπέλλο ἀναστένανε ἕνα δυό - φορές καί ἄνοιξε τά μάτια του.

— Ἐυχαριστῶ, γιατρού, ψιθύρισε... Εἶδατε τί μουφτιαξέ εἶνετος ὁ μασκώτιν !

Ὁ γιατρού, τρομοασμένος γιά τό προηγοῦμενο φέροσμά του, δέχτηκε τό ἐπίθετο τοῦ μασκώτιν, χωρίς νά θυμῶσῃ καί διαπλασίασε τίς περιποιήσεις του.

— Μή μιλάτε... Ἄναπνεῖτε καλά... εἶπε σέ τόν τέως ἀντίπαλό του.

— Εἶσατε πολύ καλῶς γιατρού... Ἐμῖνετος ὁ ἄλλος ὅμως, τί κανόγιας !

— Χρ !... ὄχι καί τόσο... Πάρτε τώρα λίγες γουλιές ἀπ' αὐτό ἔδω...

— Μοῦ σῶσατε τή ζωῆ, γιατρού... Δέν θά τό ξεχάσω ποτέ... ὁ μουξέρο εἶνετος ὅμως... τί ἀπάχης !... Ποῦ εἶνε !

— Εἶν' ἔδω... ἔδω μπροστά σᾶς... καί σᾶς περιποιεῖται μᾶ δὴν τήν καρδιά του.

Ὁ κύριος με τό μαλακό καπέλλο, πού μόλις εἶχε παρατηρήσει τό χαρακτηριστικῶ τοῦ ἀντιπάλου του, ἀνάχτησε.

— Ἐσᾶς ! εἶσε ! Εἶσατε ὁ... Φέγεται ἀπό ἔδω...

— Ἐλάτε, ἡσυχάστε... χωρίς ἔμένα θά εἶσατε ἴσως νεκρός.

— Μισῶ τί μοῦ λέτε !

— Δέν εἶνε νίποτα... Ἐὰν σᾶς περάσῃ.

Ὁ ; αὐριο θά κάχομε ξεχασμένα δλα...

Ἄλλα, πῆστε μου, γιατί με χτυήσατε με τό μασκώτιν σᾶς ;

— Γιατί με εἶπατε καληάνθρωπε !

— Για μᾶ λέτε !... Δέν ἔχαν ἀνάγκη νά σημάσσετε τό μασκώτιν σᾶς ; καί νά ῥίξετε σέ τά χῶματα ἕνα καινούριο καπέλλο.

— Ἴσως ἄλλῶ μᾶ μασκώτινιά πού σᾶς ἔδωσα σέ τό καινούριο σᾶς καπέλλο δέν ἔξετε νά μοῦ δῶσατε μιά τέτοια γροθιά σέ γέρομῶ μου στομάχι...

— Ἐχετε δίσημο καί δέν τρέφουμαι νά ὁμολογήσω ὅτι λυποῦμαι γιά τήν παραφορά μου.

— Ὅταν εἶνε κανεῖς θερμομένος δέν ἔρεται τί πᾶμε... Ὅτε ἔγῳ ἔπαρε νά χρομοποιήσω τό μασκώτιν μου.

— Ὅσες κ' ἔγῳ νά σᾶς ὀνομάσω καληάνθρωπο.

— Ἄν ἤξερα ὅτι εἶσατε γιατρού ἔδω σᾶς παραχωροῦσα εὐχρηστικῶς τό ταξί, ἔχαν μᾶ ἐπιείγουσα ἡ δουλειά σᾶς ἀπ' ἐθ' ἐθ' διεῖ μοῦ.

— Ναι, πῆγαίνα νά δῶ ἕνα ἄρρωστο.

— Ἐναν ἄρρωστο !... Μήν παθαῖτε λοιπόν, πηγαίνετε νά ἐπισκεφθῆτε τόν ἄρρωστο σᾶς, γιατρού... αἰσθάνουμαι πολύ καλότερα, θά πᾶρω ἕνα αυτοκίνητο καί θά πάω σπῆτα μου νά ἡσυχάσω...

— Ὅχι πρῖν σᾶς γράψω μᾶ μικρῶ συνταγή.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, καί δέν εἶχατε τήν καλοσύνη νά ῥηθετε αὐριο πού πρῶτ' οἶτι μου νά με δῆτε... Δέν ἔχα γιατρού. Ὁ δικῶς μου πῆθανε πρῖν ἀπό ἔξη μῆνες.

Ἀπό τότε δέν μοῦ παρουσιάσθηκε ἀνάγκη νά καλέσω ἄλλον. Θέλω να σέ εἶξῃ νά εἶσατε σᾶς ὁ γιατρού μου ;

— Σέδῶς διαταγῶ σᾶς... Ἄσφα τῶ πρῶτ' στίς δῆμο. Μοῦ χορῆσατε τόνομά σᾶς ;

— Ὅρῖστε ἡ πᾶρτα μου.

— Ὅρῖστε καί ἡ δική μου. Ἴσως εἶνε τό τέλος τῆς μονομαχίας...

Τῆ στιγμή ἐμῖνετῃ μπῆσε σέ τό δωμάτιο ὁ ἀστυνόμος γιά νά πάρῃ τήν κατάθεση τοῦ τραυματίου. Οἱ δύο κύριοι πού πρῖν ἀπό λίγη ὄρα εἶχαν συμμαχαιεῖ μέσα στούς δρόμους ἔσκιωγαν τώρα ὁ ἕνας τό χέρι τοῦ ἄλλου μᾶ μεγάλη ἐγκαρδιότητα. Ἐμπρός σέ τό πρωτοφανές αὐτό θέμα ὁ ἀστυνόμος ἔθεώρησε καλόν νά χορηγήσῃ καί ν' ἀποσυρθῆ, ἀφίνοντας τούς δύο ἔξνοῦς του νά πύγουν ἀνεσκέλητοι ἀπό τό κτῆμα. Βγαίνοντας μολεταῖα ἔξε μοσχοβόρια :

— Τί πάρος !... Δέγνονται κ' ὕστερα ἀγκαλιάζονται καί φιλοθεῖται ! Πῶς θά ζήσομε ὕστερα ἀπό αὐτό ἡμεῖς οἱ ἀστυνόμοι δέν καταλαβαίνα καθόλου...

Μ. Ζαμακόσ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Δύο καλοί φίλοι

ή πρώτη φορά πού δύο ἀντίπαλοι ἀνταλλάσσουν τίς κάρτες... μετά τό τέλος τῆς μονομαχίας...

Τῆ στιγμή ἐμῖνετῃ μπῆσε σέ τό δωμάτιο ὁ ἀστυνόμος γιά νά πάρῃ τήν κατάθεση τοῦ τραυματίου. Οἱ δύο κύριοι πού πρῖν ἀπό λίγη ὄρα εἶχαν συμμαχαιεῖ μέσα στούς δρόμους ἔσκιωγαν τώρα ὁ ἕνας τό χέρι τοῦ ἄλλου μᾶ μεγάλη ἐγκαρδιότητα. Ἐμπρός σέ τό πρωτοφανές αὐτό θέμα ὁ ἀστυνόμος ἔθεώρησε καλόν νά χορηγήσῃ καί ν' ἀποσυρθῆ, ἀφίνοντας τούς δύο ἔξνοῦς του νά πύγουν ἀνεσκέλητοι ἀπό τό κτῆμα. Βγαίνοντας μολεταῖα ἔξε μοσχοβόρια :

— Τί πάρος !... Δέγνονται κ' ὕστερα ἀγκαλιάζονται καί φιλοθεῖται ! Πῶς θά ζήσομε ὕστερα ἀπό αὐτό ἡμεῖς οἱ ἀστυνόμοι δέν καταλαβαίνα καθόλου...

Μ. Ζαμακόσ

ΣΚΕΥΕΙΣ

Ἐάν ἡ δικαιοσύνη ἀποφᾶσῃ νά καταδικῆ τούς ψευδοδίκους πᾶντας ἔργατεῦμένους δέν θά τολμοῦσε νά λέῃ σέ τῆ φίλη του : <Σοῦ ὀμίζομαι ὅτι ἔχεις τό ἀραιότερο μάτια τοῦ πέσμου> ἢ δι : <Ἐσῶνα καί μόνῃ ἔπεισε θ' ἄγαθῶ !>

— Ἐξουχῆς δῶσι χεῖρον πύγουν σέ τόν ἀέρα!!! Δέν ἔχουν δοσοληψίε με τούς χεῖστες !